

Věra Protivová

Paní Věra Protivová se narodila v rekreačním městečku v Posázaví, přesněji v Ratajích nad Sázavou. Narodila se ve válečných letech, ale i přes to, měla prý poměrně klidné a šťastné dětství. Nebyly školky, a tak se o sebe všichni museli starat navzájem. Poznala tak všechna různá povolání. Její tatínek byl řezník a hospodský, takže jako dítě pomáhala i v těchto směrech. Jako děti se potom bavily např. při různých slavnostech nebo hrách. Ve škole to Věře šlo dobře a po osmi letech základní školy šla studovat střední školu obchodní. V tomto období už komunismus vnímala více. Lidé se báli toho, že je někdo vystěhuje, zasedne si na ně, chytanou se do léčky, a tak dále. Nic takového se Věře, ani její rodině zatím nestalo. To ještě ale nevěděla, že její muž bude zavřen v komunistické věznici. Věra se s jejím, v té době budoucím, manželem poznala zejména díky sportu, který oba milovali. V té době jí bylo 20 let, byla mladá, plná sportu a spolu vedli báječné kamarádské vztahy, takže na vdavky vůbec nepomýšlela. Její muž se dostal do vězení tak, že nebyl pohodlný tehdejšímu systému. Jako tehdejší zaměstnanec Represantačního, dnes Obecního domu a díky tomu, že měl hotelovou školu a byl jazykově dobře vybaven, byl poslán s československou výpravou do Švýcarska, kde tehdy probíhaly olympijské hry. V hotelu se osvědčil, a tak si ho tam nechali o rok déle. Když se vrátil do Československa, byl později označen za agenta, spiklence, velezrádce... A od roku 1950 byl vězněn v řadě pracovních táborů, z nichž se dostal teprve díky amnestii v roce 1960.

Paní Věra nastoupila po škole do práce. Pracovala ve státním projektovém ústavu v Praze. Ze začátku to pro ni byl šok a moc spokojená tam nebyla, ale časem si zvykla a práce se jí zalíbila. V 60. letech se vzali se svým manželem. Přestěhovali se do Kolína, protože tam manžel pracoval. Nejdříve bydleli v podnájmu, což bylo nepříjemné vzhledem k tomu, že se jim narodila první dcera. Na mateřské byla krátce. Domů si vedle práce brala na kontrolu sjetiny, dnes bychom tomu říkali výpisy z počítače, to bylo její zaměstnání při mateřské dovolené. Dále byla 60. léta pro Věru něčím úžasná a něčím zase ne. Vzhledem tomu, že její muž byl ve vězení, byli stále v hledáčku STB. Jejich telefon byl dokonce i odposlouchávaný. Opět se také dala do cvičení a v Kolíně poté vedla mladší a starší žáky. Cvičení bylo dvakrát do týdne a Věru to opravdu bavilo. Sport jí provázel životem, díky němu se také několikrát vyhnula vyžadované angažovanosti v různých svazích a spolcích. Věra hlavně cvičila v Sokolu a lyžovala. Za lyžování dostala několik ocenění a spousta výhod v rámci oddílu. Dostala dále také průkaz instruktora, což také využila. Toto povolání brala hlavně jako svůj koníček. V roce 1968 moc blaze nikomu nebylo. Věře a jejímu manželovi se narodil syn, se kterým pak Věra musela být u rodičů, protože měla zdravotní problémy a její rodiče potřebovali také pomáhat. Díky tomu, že byla na venkově, přitvrzení tehdejší politické situace se jí nedotklo. Poté se Věra vrátila zpět za manželem do Kolína, kde spolu žili skromně až nenápadně. Život jim zlepšovali přátelé, měli jich mnoho a všichni pro ně byli velkou oporou. Spoustu jich znali z vězení, kde byl její manžel. Mezi nimi byli i známé osoby, jako třeba voják Tomáš Sedláček, generál Rudolf Pernický, generál Miroslav Kácha, spisovatel Jiří Stránský, spisovatel Karel Pecka, nebo také arcibiskup Karel Otčenášek. Rok 1989 si Věra užila už jako penzistka. Spousta věcí už byla povolena, jako třeba cestování do různých zemí, čehož využila. Navštívila Rakousko, Londýn, velice se jí líbilo v Norsku, Kanadě, nebo byla také v Rusku, přesněji v Moskvě a Leningradu.